

gröna våg-kraften

Centerpartiets tillbakagång i det senaste valet och i opinionsmätningarna därefter har fått somliga att skadeglatt hävda att den gröna vågen definitivt skulle ha lagt sig. Den var produkten av 70-talets uppräfschade dröm om Sörgården och hör inte dagens verklighet till, hävdas det.

Sannolikt är det en felsyn.

Den gröna vågen rullar fortfarande fram. Därmed är inte sagt att den står och faller med centerpartiet. Samtliga partier har, direkt och indirekt, påverkats av de strömningar som normalt innefattas i begreppet gröna vågen. Det är föga välbetänkt att inte medge det. Och oförnuftigt handlar nog det parti som i dag slår dövörat till för den gröna vågens brus.

Nu krävs med allt större eftertryck ökad rörlighet på arbetsmarknaden. Människor måste vara beredda att inte bara byta jobb utan även bostadsort. En viktig orsak till centerns framgångar under 1960-talet var förmodligen att partiet appellerade till dem som tvingats lämna sin fina hemmiljö i glesbygden och mindre kommuner och som hamnat i höghusen i Stockholms förortsgetton. Även de som sluppit undan detta dystra öde men som fruktade att bli nästa offer stödde uppenbarligen centern, som ju då hårt drev kravet att företagen skulle flytta sig till arbetskraften och inte tvärtom.

Den ökade rörligheten på arbetsmarknaden bör framdeles kombineras med större omsorg om boendemiljön. Det betyder bla att man betraktar villabebyggelse som någonting värdefullt. Som regel inne-

bär det goda boendeförhållanden, inte minst för de yngre.

Vidare får vissa myndigheter och en del politiker ta skeden i vacker hand och modifiera sin snorkiga attityd till enskilt ägda sommarstugor. Det hedrar planminister Georg Danell att han är välvilligt inställd till privatägda fritidshus, och att han vill mjuka upp de stelbenta normer och restriktioner som ofta vidlåder byggandet av sådana. Det, om någonting, är att vara lyhörd för den gröna vågen. De flesta har faktiskt inte mycket till övers för kollektiva sommarstugebyar med konsumbutiker, daghem och flottyrimpregnerade gatukök.

Den gröna vågen är också en berättigad reaktion mot skövlingen av miljön. Ingen skall inbilla sig att dagens och morgondagens generationer står likgiltiga inför exempelvis försurningen av luft, mark och vattendrag. I Småland är många sjöar redan döda. Kalkning kan verka livsuppehållande för en tid men inte i längden. Internationella överenskommelser för att minska svavelutsläppen måste till. Det är uttryck för såväl den gröna vågen som konservatismen i detta ords bästa bemärkelse att slå vakt om den miljö vi ärvt av tidigare generationer, så att vi har någon-

ting av värde att lämna över till våra efterkommande.

Se på Sveriges oljeberoende! Just nu ligger två tankers, fyllda med olja, på den kraftigt förorenade Östersjöns botten. Förhoppningsvis kan de bärgas utan att oljan kommer ut i vattnet. Om inte är ännu en miljökatastrof ett faktum.

Det är varken verklighetsfrämmande nostalgi eller renodlad centerpolitik att värna om god boendemiljö, om rätten till att äga fritidshus och om en levande natur. Inte heller är det att gå den miljövänster tillhanda som gjorde sig bred under anti-kärnkraftspropagandans paraply. De grupperna har i realiteten inte mycket med den gröna vågen att göra. De tycks tro att man mest effektivt minskar vårt oljeberoende genom att stoppa kärnkraften. De verkar också inbilla sig att miljön säkrast bevaras om tillväxten i ekonomin bekämpas. Det är ekvationer som inte går ihop.

Den gröna vågen finns kvar. Den bör ses som en värdefull energikälla i samhället. Varje parti kan utnyttja dess kraft. Det parti som gör det på rätt sätt kan mycket väl få en rejäl skjuts i kommande val.

Matti Häggström